

Pe urmele lui Caleb

Pe urmele lui Caleb

Faptele relatate în Judecători 1.12-15 sunt amintite deja în Iosua 15.13-19. Acolo, ele încheie istoria luptelor, care au fost duse pentru câștigarea țării Canaan, în timp ce aceleași fapte în cartea Judecători aruncă într-o oarecare măsură o rază de lumină asupra decăderii care începuse și care este descrisă în următoarele capitole.

Persoana lui Caleb stă deci la pragul dintre două perioade de timp. Perioada în care atotputernicia divină s-a descoperit în har în favoarea unui popor slab în sine însuși, pentru a-i da victoria și pentru a-l face să locuiască în țara promisă, trecuse. Ea însă a făcut loc unei alte perioade, în care urmașii acelor cuceritori au eșuat. Ei ar fi trebuit să păstreze moștenirea lăsată, dar nu au corespuns deloc responsabilității lor. Așa se încheie tot ce este încredințat omului. Și istoria Bisericii arată o imagine a eșecului cu privire la responsabilitatea sa. Creștinismul s-a îndepărtat foarte mult de energia spirituală a primelor sale zile, așa încât Domnul va trebui să-l judece. Așa se încheie și istoria mărturiei ultimelor zile.

Caleb Îl urmăse pe Domnul cu toată inima în mijlocul necredinței poporului, așa cum s-a arătat acesta în pustiu, în mijlocul greutăților lungii călătorii și având în vedere pericolele luptelor. În ciuda vârstei sale de 85 de ani, puterea sa era neînfrântă și a alungat pe fiii lui Anac din locul pe care îl așteptase în credință timp de 45 de ani ca să-l ia în posesie: Hebron, locul de înmormântare al patriarhilor, care devenise prada unor dușmani puternici. Numele său a rămas în strânsă legătură cu numele marelui conducător, Iosua. Caleb a arătat până la sfârșit acest atașament față de această imagine frumoasă despre Hristos, a dat un exemplu de stăruință și energie a credinței și a putut să părăsească scena ca un biruitor.

După el a venit o generație care n-a cunoscut pe Domnul și nici lucrarea pe care El a făcut-o pentru Israel. Decăderea a apărut curând și s-a înrăutățit tot mai mult. Dar credința personală a fiecăruia în parte are întotdeauna locul său și partea sa și duce chiar la treziri deosebite. Barac, Ghedeon, Iefta, Samson, pentru a aminti doar câțiva, sunt exemple în acest sens. Chiar dacă poporul a eșuat, puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, și nici credințioșii Sa față de promisiunile Sale.

Otniel deschide seria acestor martori credincioși într-o perioadă de decădere, în clipa în care Caleb încheie seria cuceritorilor. Toți judecătorii care au urmat au fost pătați cu oarecare greșeli, pentru ca harul lui Dumnezeu să fie proslăvit în slăbiciunile lor. Caleb nu a avut niciun fiu, care ar fi putut moșteni proprietatea sa. Otniel era fiul unui frate mai tânăr de-al său. Dar acest reprezentant al generației tinere a urmat exemplul unchiului său. Așa cum Caleb a luat odinioară în posesie Hebronul, Otniel a luat acum cetatea Chiriat-Sefer. Astfel s-a făcut una cu familia bărbatului credinței și a primit-o de soție pe femeia care era scumpă și dorită de inima sa: Acsa, fiica lui Caleb. Ea a devenit soția sa. Au urmat alte victorii. Prin Duhul Domnului, el a eliberat poporul, care suspina în propria sa țară sub jugul arameilor și timp de 40 de ani a devenit primul judecător al lui Israel (Judecători 3.10, 11).

Dar Acsa nu a fost cu nimic mai prejos decât soțul ei. Ca fiică vrednică a lui Caleb, ea a dorit o parte specială din acest petec de pământ promis, pentru care tatăl ei a luptat și a biruit. Chiar dacă unii au fost leneși în a cuceri și a păstra, și chiar dacă toate semințiile poporului ei au arătat lipsă de credință, Acsa a vrut un câmp și l-a îndemnat pe soțul ei să îl ceară. Dar a avut nevoie și de izvoare de apă, pentru a uda acest pământ din miazăzi, care altfel se usca și devenea neroditor. În momentul în care s-a aflat pe punctul de a-l părăsi pe tatăl ei pentru a începe o nouă etapă de viață, ea a sărit de pe măgar pentru a-i prezenta cererea. Îmi închipui cu plăcere această scenă: bătrânul erou al credinței și fiica sa la picioarele sale! Întreaga sa dorință a fost să posede această bucată de pământ din Iuda. Ce bucurie pentru acest încă robust bătrân să vadă în fiica sa aceeași dorință, aceeași stăruință și aceeași râvnă! „Ce vrei? Dă-mi ... Mi-ai dat... atunci dă-mi!” Cu ce bucurie a dat acest patriarh tinerilor binecuvântarea cerută! Cei doi s-au întrecut într-o străduință vrednică de adevărați israeliți.

Tineri creștini de astăzi, nu vă spun nimic aceste lucruri? Ele nu ne-au fost comunicate pentru satisfacerea curiozității noastre, ci pentru învățătura noastră. Noi aparținem în ceea ce privește mărturia, pe care Dumnezeu Și-a trezit-o cu privire la apropiata venire a Domnului nostru, de generația decăzută. Din păcate, nu există nicio îndoială în acest sens! Alții, la timpul lor, au luptat în Duhul lui Dumnezeu și au biruit. Acum noi trebuie să păstrăm, pentru că totul este amenințat de ruină. Se observă o vlăguire tot mai mare, iar indiferența sporește. Noi nu ne mirăm de aceste lucruri, pentru că ele au fost prezise. Dar desigur, cu toate acestea, nu vrem să luăm parte la ele. Dușmanii contra cărora trebuie să luptăm sunt mereu aceiași: lumea, canaaniții conduși de prințul acestei lumi. Dar acest prinț a fost biruit la cruce, așa cum dușmanii lui Iosua și Caleb au fost biruiți de fapt înainte la Marea Roșie. Dumnezeu răspunde astăzi credinței la fel ca ieri. Cu cât suntem mai conștienți de slăbiciunea noastră, cu atât mai mult Dumnezeu Își poate descoperi puterea. Apropierea Domnului, Cuvântul viu și Duhul Sfânt stau la dispoziția celui fidel.

Vedem pe slujitorii Domnului, care au slujit cu dăruire și stăruință, încheind unul după altul alergarea. Astfel de slujitori au devenit tot mai rari. Dar chiar dacă se pierde tot mai mult în jurul nostru hotărârea și vigilența, fiecare dintre noi poate și trebuie, chiar dacă ar fi singur, să imite credința conducătorilor care au mers înaintea noastră. Există suficient spațiu pentru mai mulți Otniel și Acsa. Pe aceștia îi așteaptă părți speciale din țară, adică o savurare personală a binecuvântărilor spirituale, cu care credincioșii sunt binecuvântați în locurile cerești. Ei vor poseda izvoarele de apă de sus și de jos. Puterea Duhului Sfânt se va dovedi în trupul lor ca un izvor de apă vie și le va rodi bogățiile Cuvântului lui Dumnezeu, care altfel ar rămâne literă moartă.

Să ne nu mulțumim doar cu faptul că știm că suntem sau că ne numim creștini; nu, ci să trăim ca și creștini. Să luăm pentru noi înșine în posesie țara și să savurăm roadele ei. Domnul iubește această dorință sfântă a credinței și El o împlinește. Din păcate, dorințele noastre se îndreaptă atât de ușor spre o lume, în care suntem străini și în care ne așteaptă dezamăgire după dezamăgire (Iacov 4.2). Dar Domnul dorește să ne vadă umpluți cu o dorință vie după El, dorința de a-L urma, de a-i sluji și de a-L vedea curând. Vrem să luptăm și pentru darurile spirituale. El ne cheamă să ne deschidem gura, pentru ca El să o poată umple. Această dorință din inimi zeloase ne lipsește mult! Ne mulțumim cu ceea ce considerăm că avem și nu mai simțim nevoia de a dori mai mult. Marele reproș adresat adunării din Laodicea este:

Ești căldicel. Căldicel, fără înflăcărare a inimii, fără clocot al inimii, care dorește partea cea bună!

Cel căldicel spune: „Nu am nevoie de nimic.“ „Dă-mi... Mai dă-mi“, a spus Acsa. „Cereți, și veți căpăta.“ Dorința credinței nu rostește dorințe neroditoare. Credința acționează. Cu îndrăzneală pune mâna pe ceea ce i s-a promis. Ea tinde spre ceea ce este vrednic de dorit, iar aceste dorințe ale sale sunt satisfăcute prin cunoașterea lui Hristos, cunoaștere care crește mereu. Din aceste rădăcini cresc toate roadele vieții creștine. Secretul perseverenței lui Caleb a fost atașarea de Domnul, Dumnezeuul lui Israel, care a dat promisiuni. El L-a urmat în totul pe Domnul. Vom umbla pe urmele lui Caleb, dacă și noi vom aprecia promisiunea și pe Cel care a dat-o.

clickbible.org